

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/5/2018
Identifikačné číslo spisu:	9517100111
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:9517100111.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovej a JUDr. Pavla Farkaša na verejnom zasadnutí konanom 30. júna 2020 v trestnej veci proti obžalovanému A. R. a spol., pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné, vedenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod sp. zn. BB-4T/17/2017, o odvolaní obžalovaného A. R. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 30. januára 2018, sp. zn. BB-4T/17/2017, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 30. januára 2018, sp. zn. BB-4T/17/2017 zrušuje.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

Obžalovaného A. R., nar. XX. K. XXXX vo H. L., trvale bytom H. L., P. O. T. XXX/XX

Obžalovanú G. I., nar. XX. W. XXXX v D., trvale bytom E. D. XXX

uznáva za vinných, že

1) obžalovaný A. R. ako pracovník Finančnej správy SR, zamestnaný ako kontrolór Daňového úradu R. R., pobočka M., pracovisko H. L., v rámci svojej pracovnej činnosti pri vykonávaní pridelených miestnych zisťovaní, v úmysle ovplyvniť priebeh a výsledky daňových kontrol a miestnych zisťovaní v prospech daňových subjektov patriacich T. T., a. s., po dohode s G. I., vystupujúcou v mene týchto spoločností, prostredníctvom emailovej komunikácie neoprávnene poskytol zo svojho služobného emailového konta a@b.c informácie tvoriace predmet daňového tajomstva v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov neoprávneným osobám H. L. a R. T., ktoré v tom čase viedli účtovníctvo spoločnosti T. T., a. s. a ďalších spoločností patriacich pod T. T., a. s., a to konkrétne

a) dňa 29. januára 2013 poslal na emailové konto a@b.c H. L. časť medzinárodného dožiadania daňových orgánov ČR č. MVI-4433 týkajúceho sa poverenia požadovaných skutočností daňového subjektu Y., s.r.o., H. L. v rámci kontroly u daňového subjektu V., s.r.o., W. R.,

b) dňa 08. marca 2013 poslal na emailové konto a@b.c H. L. dožiadanie Daňového úradu Košice, pobočka Michalovce č. 9810104/5/738809/2013/Pal zo dňa 25. februára 2013 týkajúce sa preverenia požadovaných skutočností u daňového subjektu Y.-odbytová organizácia prvovýroby hydiny a vajec,

s.r.o. E. D. v rámci kontroly u daňového subjektu F., a.s. G.,
c) dňa 14. marca 2013 poslal na emailové kontá a@b.c H. L. a a@b.c R. T. dožiadanie Daňového úradu Žilina č. 9501403/5/818038/2013/VašZ zo dňa 01. marca 2013, týkajúce sa preverenia požadovaných skutočností u daňového subjektu T., s.r.o. H. L. v rámci kontroly u daňového subjektu R., a.s. Q.,
d) dňa 12. apríla 2013 poslal na emailové kontá a@b.c H. L. a a@b.c R. T. časť medzinárodného dožiadania daňových orgánov ČR č. MVI-23647, týkajúceho sa preverenia požadovaných skutočností u daňového subjektu K., p. d. H. E. v rámci kontroly u daňového subjektu M., s.r.o. W. R.,

pričom za poskytnutie uvedených informácií na základe pokynov G. I. riadiacej pracovníčky T. T., a. s. prijal v priestoroch firmy v T. D. od spoločnosti T. T., a. s. prostredníctvom H. F., zamestnanca spoločnosti R., p. v. o. d. patriaceho pod T. T., a. s. bezodplatne dňa 30. novembra 2012 mäso z jedného kusa ošúpanej a dňa 22. februára 2013 mäso z dvoch kusov ošúpaných, čím konal v rozpore s čl. III ods. 1 písm. c), písm. d), písm. e) Služobného poriadku Daňového riaditeľstva SR č. 7/2011/120 a tiež v rozpore s ustanovením § 60 ods. 1 písm. a), § 61 ods. 1 písm. b), písm. c) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

2) obžalovaná G. I. ako členka predstavenstva spoločnosti T. T., a. s. a riadiaca pracovníčka uvedenej spoločnosti, dala H. F. zamestnancovi spoločnosti R., p. v. o. d. patriacej pod T. T., a. s. pokyny, aby bezodplatne odovzdal mäso z celkovo troch kusov ošúpaných A. R., pracovníkovi Finančnej správy SR, zamestnanému ako kontrolór Daňového úradu R. R., pobočka M., pracovisko H. L., na základe čoho A. R. osobne prevzal od menovaného zamestnanca na farme v T. D. dňa 30.11.2012 jeden kus ošúpanej a dňa 22.02.2013 2 kusy ošúpaných za to, že A. R. ako pracovník Finančnej správy, zamestnaný ako kontrolór Daňového úradu R. R., pobočka M., pracovisko H. L. v rámci svojej pracovnej činnosti pri vykonávaní pridelených miestnych zisťovaní v úmysle ovplyvniť priebeh a výsledky daňových kontrol a miestnych zisťovaní v prospech daňových subjektov patriacich pod T. T., a. s. po dohode s G. I., prostredníctvom emailového konta a@b.c informácie tvoriace predmet daňového tajomstva v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov neoprávneným osobám H. L. a R. T., ktoré v tom čase viedli účtovníctvo spoločnosti T. T., a. s. a ďalších spoločností patriacich pod T. T., a. s., a to konkrétne

a) dňa 29. januára 2013 poslal na emailové konto a@b.c H. L. časť medzinárodného dožiadania daňových orgánov ČR č. MVI-4433, týkajúceho sa preverenia požadovaných skutočností daňového subjektu Y., s. r. o. H. L. v rámci kontroly u daňového subjektu V., s.r.o. W. R.,
b) dňa 8. marca 2013 poslal na emailové konto a@b.c H. L. dožiadanie Daňového úradu Košice, pobočka Michalovce č. 9810104/5/738809/2013/Pal zo dňa 25. februára 2013, týkajúce sa preverenia požadovaných skutočností u daňového subjektu Y.-odbytová organizácia prvovýroby hydiny a vajec, s.r.o. E. D. v rámci kontroly u daňového subjektu F., a. s. G.,
c) dňa 14. marca 2013 poslal na emailové kontá a@b.c H. L. a a@b.c R. T. dožiadanie Daňového úradu Žilina č. 9501403/5/818038/2013/VašZ zo dňa 01. marca 2013, týkajúce sa preverenia požadovaných skutočností u daňového subjektu T., s.r.o. H. L. v rámci kontroly u daňového subjektu R., a.s., Q.,
d) dňa 12. apríla 2013 poslal na emailové kontá a@b.c H. L. a a@b.c R. T. časť medzinárodného dožiadania daňových orgánov ČR č. MVI-23647, týkajúceho sa preverenia požadovaných skutočností u daňového subjektu K., p. d. H. E. v rámci kontroly u daňového subjektu M., s.r.o. W. R.

teda

v bode 1) obžalovaný A. R.

v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu pre seba žiadal a prijal úplatok a tento čin spáchal ako verejný činiteľ, zároveň ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe a inému neoprávnený prospech, vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a zároveň daňové tajomstvo úmyselne vyzradil nepovolanej osobe

v bode 2) obžalovaná G. I.

v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu cez sprostredkovateľa ponúkla a poskytla úplatok a tento čin spáchala voči verejnému činiteľovi

čím spáchali

V bode 1) A. R.

- pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona
- pokračovací prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona
- pokračovací prečin ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods. 1 Trestného zákona

V bode 2) G. I.

- pokračovací prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Za to im ukladá:

Obžalovanému A. R.

Podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 36 písm. n) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a ukladá probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje skúšobnú dobu na dobu 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona ukladá povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom súdu výchovnému programu, ktorého súčasťou bude počas skúšobnej doby účasť ako verejnosť na hlavnom pojednávaní konanom pred Špecializovaným trestným súdom, v trestnej veci korupcie podľa § 328 až § 336b Trestného zákona, a to od samého začiatku hlavného pojednávania až do vyhlásenia rozsudku.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona ukladá peňažný trest 500,- eur (päťsto eur).

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona ukladá trest zákazu činnosti vykonávať v služobnom pomere štátneho zamestnanca funkciu kontrolóra na 4 (štyri) roky.

Obžalovanej G. I.

Podľa § 333 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 36 písm. n) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona ustanovuje skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok.

III. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. Bartoša zamieta.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd (ďalej aj „ŠTS“) rozsudkom z 30. januára 2018, sp. zn. BB-4T/17/2017, ktorému predchádzalo súdom prijaté vyhlásenie obžalovaných, že sú vinní, uznal obžalovaného 1) A. R. za vinného v bode 1) z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona a pokračovacieho prečinu ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods. 1 Trestného zákona a obžalovanú 2) G. I. v bode 2) z pokračovacieho prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe, že 1) obžalovaný A. R. ako pracovník Finančnej správy SR, zamestnaný ako kontrolór Daňového úradu R. R., pobočka M., pracovisko H. L., v rámci svojej pracovnej činnosti pri vykonávaní pridelených miestnych zisťovaní, v úmysle ovplyvniť priebeh a výsledky daňových kontrol a miestnych zisťovaní v prospech daňových subjektov patriacich T. T., a. s., po dohode s G. I., vystupujúcou v mene týchto spoločností, prostredníctvom emailovej komunikácie neoprávnene poskytol zo svojho služobného emailového konta a@b.c informácie tvoriace predmet daňového tajomstva v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov neoprávneným osobám H. L. a R. T., ktoré v tom čase viedli účtovníctvo spoločnosti T. T., a. s. a ďalších spoločností patriacich pod T. T., a. s., a to konkrétne

- a) dňa 29. januára 2013 poslal na emailové konto a@b.c H. L. časť medzinárodného dožiadania daňových orgánov ČR č. MVI-4433 týkajúceho sa poverenia požadovaných skutočností daňového subjektu Y., s.r.o., H. L. v rámci kontroly u daňového subjektu V., s.r.o., W. R.,
- b) dňa 08. marca 2013 poslal na emailové konto a@b.c H. L. dožiadanie Daňového úradu Košice, pobočka Michalovce č. 9810104/5/738809/2013/Pal zo dňa 25. februára 2013 týkajúce sa preverenia požadovaných skutočností u daňového subjektu Y.-odbytová organizácia prvovýroby hydiny a vajec, s.r.o. E. D. v rámci kontroly u daňového subjektu F., a.s. G.,
- c) dňa 14. marca 2013 poslal na emailové kontá a@b.c H. L. a a@b.c R. T. dožiadanie Daňového úradu Žilina č. 9501403/5/818038/2013/VašZ zo dňa 01. marca 2013, týkajúce sa preverenia požadovaných skutočností u daňového subjektu T., s.r.o. H. L. v rámci kontroly u daňového subjektu R., a.s. Q.,
- d) dňa 12. apríla 2013 poslal na emailové kontá a@b.c H. L. a a@b.c R. T. časť medzinárodného dožiadania daňových orgánov ČR č. MVI-23647, týkajúceho sa preverenia požadovaných skutočností u daňového subjektu K., p. d. H. E. v rámci kontroly u daňového subjektu M., s.r.o. W. R.,

pričom za poskytnutie uvedených informácií na základe pokynov G. I. riadiacej pracovníčky T. T., a. s. prijal v priestoroch firmy v T. D. od spoločnosti T. T., a. s. prostredníctvom H. F., zamestnanca spoločnosti R., p. v. o. d. patriaceho pod T. T., a. s. bezodplatne dňa 30. novembra 2012 mäso z jedného kusa ošípanej a dňa 22. februára 2013 mäso z dvoch kusov ošípaných, čím konal v rozpore s čl. III ods. 1 písm. c), písm. d), písm. e) Služobného poriadku Daňového riaditeľstva SR č. 7/2011/120 a tiež v rozpore s ustanovením § 60 ods. 1 písm. a), § 61 ods. 1 písm. b), písm. c) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

2) obžalovaná G. I. ako členka predstavenstva spoločnosti T. T., a. s. a riadiaca pracovníčka uvedenej spoločnosti, dala H. F. zamestnancovi spoločnosti R., p. v. o. d. patriacej pod T. T., a. s. pokyny, aby bezodplatne odovzdal mäso z celkovo troch kusov ošípaných A. R., pracovníkovi Finančnej správy SR, zamestnanému ako kontrolór Daňového úradu R. R., pobočka M., pracovisko H. L., na základe čoho A. R. osobne prevzal od menovaného zamestnanca na farme v T. D. dňa 30.11.2012 jeden kus ošípanej a dňa 22.02.2013 2 kusy ošípaných za to, že A. R. ako pracovník Finančnej správy, zamestnaný ako kontrolór Daňového úradu R. R., pobočka M., pracovisko H. L. v rámci svojej pracovnej činnosti pri vykonávaní pridelených miestnych zisťovaní v úmysle ovplyvniť priebeh a výsledky daňových kontrol a miestnych zisťovaní v prospech daňových subjektov patriacich pod T. T., a. s. po dohode s G. I., prostredníctvom emailového konta a@b.c informácie tvoriace predmet daňového tajomstva v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov neoprávneným osobám H. L. a R. T., ktoré v tom čase viedli účtovníctvo spoločnosti T. T., a. s. a ďalších spoločností patriacich pod T. T., a. s., a to konkrétne

- a) dňa 29. januára 2013 poslal na emailové konto a@b.c H. L. časť medzinárodného dožiadania

daňových orgánov ČR č. MVI-4433, týkajúceho sa preverenia požadovaných skutočností daňového subjektu Y., s. r. o. H. L. v rámci kontroly u daňového subjektu V., s.r.o. W. R.,
b) dňa 8. marca 2013 poslal na emailové konto a@b.c H. L. dožiadanie Daňového úradu Košice, pobočka Michalovce č. 9810104/5/738809/2013/Pal zo dňa 25. februára 2013, týkajúce sa preverenia požadovaných skutočností u daňového subjektu Y.-odbytová organizácia prvovýroby hydiny a vajec, s.r.o. E. D. v rámci kontroly u daňového subjektu F., a. s. G.,
c) dňa 14. marca 2013 poslal na emailové kontá a@b.c H. L. a a@b.c R. T. dožiadanie Daňového úradu Žilina č. 9501403/5/818038/2013/VašZ zo dňa 01. marca 2013, týkajúce sa preverenia požadovaných skutočností u daňového subjektu T., s.r.o. H. L. v rámci kontroly u daňového subjektu R., a.s., Q.,
d) dňa 12. apríla 2013 poslal na emailové kontá a@b.c H. L. a a@b.c R. T. časť medzinárodného dožiadania daňových orgánov ČR č. MVI-23647, týkajúceho sa preverenia požadovaných skutočností u daňového subjektu K., p. d. H. E. v rámci kontroly u daňového subjektu M., s.r.o. W. R..

Špecializovaný trestný súd obžalovanému A. R. podľa § 329 ods. 1, § 36 písm. j), písm. l), písm. n), § 37 písm. h) za použitia § 38 ods. 2, ods. 3, § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky. Podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona za podmienok určených v § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu podmienene odložil a uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, určenej na dobu tri roky. Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom súdu výchovnému programu, ktorého súčasťou bude počas skúšobnej doby účasť ako verejnosť na hlavnom pojednávaní konanom pred Špecializovaným trestným súdom v Pezinku, resp. na pracovisku v Banskej Bystrici, v trestnej veci korupcie podľa § 328 až § 336b Trestného zákona, a to od samého začiatku hlavného pojednávania až do vyhlásenia rozsudku. Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému uložil peňažný trest vo výmere päťsto eur, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere tri mesiace. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obžalovanému uložil trest zákazu činnosti, spočívajúci v zákaze vykonávať v služobnom pomere štátneho zamestnanca funkciu kontrolóra štyri roky.

Obžalovanej G. I. prvostupňový súd podľa § 333 ods. 1, s poukazom na § 36 písm. j), písm. l), písm. n) za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov. Výkon trestu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil. Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanej určil skúšobnú dobu na jeden rok.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadol odvolaním prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor ÚŠP“), a to v neprospech obžalovaných, nestotožniac sa so zmenou právnej kvalifikácie vykonanou prvostupňovým súdom tým spôsobom, že z § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona vypustil ods. 2, dôvodiac tvrdením, že obžalovaní neboli verejnými činiteľmi a vypustil právnu kvalifikáciu trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a u obžalovanej pri prečine podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona „vypustil“ kvalifikáciu podľa ods. 2 Trestného zákona. Prokurátor ÚŠP sa v odvolaní tiež nestotožnil s druhom a výmerou uložených trestov obžalovaným.

Súdu prvého stupňa vytkol postup, v rámci ktorého po vyhlásení obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, konal bez upozornenia strán na zmenu právnej kvalifikácie skutku, a to najneskôr v momente kladenia otázok v zmysle § 333 ods. 3 písm. f) a g) Trestného poriadku či obžalovaný 1) rozumie právnej kvalifikácii skutku a trestného činu a či bol oboznámený s trestnými sadzbami, ustanovenými za trestné činy, kladené mu za vinu. Ak má súd v úmysle použiť miernejšiu kvalifikáciu oproti obžalobe, nedáva prokurátorovi možnosť na plánovanú zmenu zareagovať a prokurátor pri postupe podľa § 257 ods. 6 Trestného poriadku vydá kladné stanovisko k postupu podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku napriek tomu, že pri informácii o možnosti zmeny právnej kvalifikácie by ho vydať nemusel. Namietal vypustenie prvku verejného činiteľa z právnej kvalifikácie skutkov podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona prvostupňovým súdom, ktorý zmenu právnej

kvalifikácie skutkov odôvodnil tým, že obžalovaný podľa náplne práce nevykonával úkony majúce prvok rozhodovania a moci, a teda že daňový kontrolór nenaplnia zákonné znaky verejného činiteľa. Prokurátor ÚŠP ďalej upriamil pozornosť na to, že obžalovaný A. R. bol v čase činu štátnym zamestnancom podľa zákona č. 400/2009 Z. z. v služobnom úrade Finančné riaditeľstvo SR Bratislava, vo funkcii radca odboru štátnej služby 2.02 financie ako kontrolór. Z opisu štátnozamestnaneckého miesta vyplýva, že najnáročnejšou činnosťou bola samostatná odborná činnosť na úseku výkonu kontrolnej činnosti, vykonávanie daňovej kontroly, miestneho zisťovania a vyhľadávacej činnosti, príprava a vypracovávanie dokumentov súvisiacich s výkonom kontrolnej činnosti, vykonávanie úkonov a odborná príprava návrhov rozhodnutí v rámci vyrubovacieho konania po kontrole alebo po určení dane podľa pomôcok, súčinnosť pri výbere daňových subjektov na kontrolu a vyhodnocovanie kontrolnej činnosti, spracovávanie podkladov k odborným stanoviskám v konaní o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch a ďalšie pracovné činnosti. Výstupmi obžalovaného 1) v rámci právomoci boli protokoly, zápisnice, správy, úradné záznamy, podnety a oznámenia, žiadosti, odpovede na dožiadania, návrhy, predbežné opatrenia, resp. iné dokumenty v súvislosti s kontrolnou činnosťou. Obžalovaný 1) nebol v rámci štátnozamestnaneckého miesta vedúcim zamestnancom, z opisu štátnozamestnaneckého miesta R. R. vyplynulo, že ako kontrolór Daňového úradu R. R., pobočka M., pracovisko H. L. vykonával miestne zisťovania, tzn. kontroly na mieste, pripravoval poznatky o daňovej činnosti jednotlivých subjektov a následne vyhotovoval návrhy rozhodnutí v rámci vyrubovacieho konania po kontrole alebo po určení dane. Vyhľadávacia činnosť daňových kontrolórov, zameraná na odhaľovanie možných daňových únikov, krátenia a nedoplatkov daní tvorí základ pre následnú možnosť vymáhania povinností. Kontrolór vo vzťahu ku kontrolovanému subjektu vystupuje ako zástupca štátu pri výkone jeho oprávnení a povinností, pričom do momentu vydania konečného rozhodnutia príslušného vedúceho funkcionára je osobou, vystupujúcou pri výkone kontroly navonok v mene daňového úradu, pripravuje celý spisový materiál s návrhom konečného rozhodnutia. Pripustením záveru, že daňový kontrolór pri výkone oprávnení nie je verejným činiteľom by nastala situácia, že by nemohol požívať ochranu vo vzťahu k trestnému činu útok na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, chrániaceho činiteľov vykonávajúcich kontroly, ktorí by inak boli zastrašovaní. Obžalovaný 1) tak bol od podnetu do sformalizovania rozhodnutia predstaviteľom verejnej moci oprávneným komunikovať v mene úradu s kontrolovanými subjektmi, majúci moc nad celým priebehom kontroly, disponujúci s vecou a spisom, podľa vlastnej úvahy určujúcim spôsob a čas vybavenia. Súčasne za vybavenie veci niesol pracovnoprávnou či inú zodpovednosť. Protiprávna činnosť, ktorej sa dopustil, keď kontrolovanému subjektu na základe dožiadania iného daňového úradu vopred prezradil zameranie kontroly potvrdzuje, že výhradne obžalovaný 1) mal v moci výsledok daňovej kontroly v konkrétnom prípade. Konanie kontrolóra a referenta, realizujúceho daňovú kontrolu a nadriadeného, ktorý iba formálne vydáva referentom pripravené konečné rozhodnutie vo veci tvorí kompaktný, de facto a de iure nedeliteľný celok realizovania rozhodovacej právomoci, ktorá by inak v praxi nebola možná, dominantne sa podieľa na používaní právomoci, musí u kompetentného úradníka niesť aj podiel na trestnoprávnej zodpovednosti za používanie. Ak by tomu tak nebolo, šlo by v systéme kompetencií a zodpovedností o zjavnú nespravodlivosť, kedy v hierarchii štátnych orgánov by za rozhodovanie boli zodpovední iba najvyššie postavení štatutári, ktorí väčšinu rozhodnutí z titulu svojej funkcie iba formalizujú rozhodnutia, bez skutočného vzťahu k veci. Naplnenie pojmových znakov používania právomoci, vyplývajúcich z Trestného zákona treba vykladať tak, že sa vzťahuje na všetky osoby, ktoré sa kľúčovým spôsobom podieľajú na realizácii a vybavovaní konkrétnej daňovej kontroly a jej výstupov. Daňový kontrolór tak aj pri vybavovaní príslušných dožiadaní daňových úradov, vyžadujúcich si kroky smerujúce k daňovým zisteniam, vykonáva právomoci verejného činiteľa. Skutok tak mal byť vo vzťahu k 1) A. R. posúdený aj ako pokračujúci zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v súbehu s pokračujúcim prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a pokračujúcim prečinom ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods. 1 Trestného zákona. ŠTS mal pri kvalifikácii skutku spáchaného obžalovanou 2) G. I. použiť právnu kvalifikáciu pokračujúceho prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Záverom odvolania prokurátor navrhol, aby najvyšší súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie.

Obžalovaný A. R. prostredníctvom obhajkyne podal 9. februára 2018 odvolanie proti výroku prvostupňového rozsudku o uloženom treste. Odvolanie odôvodnil tým, že súd na hlavnom pojednávaní prijal jeho vyhlásenie podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku o tom, že sa cíti byť vinným zo spáchania obžalovaných skutkov. Odvolaním sa domáhal pri ukladaní trestu použitia § 39 ods. 1 Trestného zákona, a teda zníženia alebo uloženia trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby. Mimoriadne zníženie trestu možno použiť v prípade, ak sú zistené alternatívne okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a na podklade ktorých možno dospieť k záveru, že by použitie trestnej sadzby bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje trest kratšieho trvania. Trest zákazu činnosti uložený na dobu štyroch rokov v dostatočnej miere zabezpečí potenciálne zabránenie v páchaní prípadnej ďalšej činnosti, pretože v jeho správaní neboli zistené žiadne prvky v správaní, odôvodňujúce záver o možnosti páchať akúkoľvek úmyselnú trestnú činnosť. Obžalovaný v odvolaní považoval za prísnu aj dĺžku nariadeného probačného dohľadu. Rozhodnutiu prvostupňového súdu vytkol, že nepoužitie zásady, že trest má smerovať výlučne voči páchatel'ovi malo za následok neaplikáciu § 39 ods. 1 Trestného zákona, v konaní však preukázal, že jeho potrestanie priam existenčne ohrozilo jeho rodinu. Pracovný pomer s finančným riadením trvá od roku 1994, v posledných rokoch je hodnotený pozitívne, zvyšoval svoju odbornosť, pričom po vznesení obvinenia už bol postavený mimo štátnu službu. Manželka je na čiastočnom invalidnom dôchodku, pričom ochorenie chrbtice jej nedovoľuje vykonávať ani jednoduchú fyzickú prácu a má dve maloleté deti. Nízky príjem domácnosti zabezpečuje len nenáročné bývanie v 2-izbovom byte, privyrábal si ako plavčík, možnosti zabezpečenia rodiny v okrese H. L. sú však minimálne. Takéto pomery podľa obžalovaného odôvodňujú uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom.

Obžalovaný A. R. sa vyjadril k odvolaniu prokurátora ÚŠP s tým, že voči právnej kvalifikácii ustálenej súdom nemá žiadne námietky, a to vzhľadom na učené vyhlásenie o vine podľa § 257 Trestného poriadku. Námietky prokurátora ÚŠP vo vzťahu k uloženému trestu nepovažoval za dôvodné, pretože z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že na jeho osobu nie je potrebné vplývať iným ako podmieneným trestom. Odvolaciemu súdu navrhol prvostupňový rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušiť vo výroku o treste a uložiť mu podmienený trest s kratšou skúšobnou dobou, kratším trestom zákazu činnosti a napokon tiež žiadal, aby odvolací súd preskúmal potrebu uloženia probačného a mediačného dohľadu. Záverom vyjadrenia opätovne vyslovil ľútosť nad spáchaným činom.

Obžalovaná G. I. sa k odvolaniam prokurátora a obžalovaného A. R. písomne nevyjadrila.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolania proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podali procesné strany k tomu oprávnené, a to obžalovaný A. R. a prokurátor, pričom napadli výroky rozsudku, voči ktorým odvolanie podať mohli a tak urobili v lehote ustanovenej zákonom.

Úvodom je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný A. R. a obžalovaná G. I. urobili na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že sú vinní zo spáchania skutkov v obžalobe. Následne na všetky otázky predsedu senátu podľa § 257 ods. 5 a v súlade s § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku kladne odpovedali, že

- rozumejú, čo tvorí podstatu skutkov, ktoré sa im kladú za vinu,
- boli ako obvinení poučení o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, že im bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a že sa s obhajcom mohli radíť o spôsobe obhajoby,
- rozumejú právnej kvalifikácii skutkov ako trestných činov,
- boli oboznámení s trestnými sadzbami, ktoré Trestný zákon ustanovuje za trestné činy im kladené za vinu,

- sa dobrovoľne priznali a uznali vinu za spáchané skutky, ktoré sa v obžalobe kvalifikujú ako určité trestné činy.

Následne bolo prijaté vyhlásenie obžalovaných, a to po predchádzajúcom stanovisku prokurátora. Napriek tomu súd prvého stupňa zmenil právnu kvalifikáciu vo vyhlásenom rozsudku oproti podanej obžalobe.

Odvolací súd sa musel v prvom rade vysporiadať s prípustnosťou odvolania proti rozsudku, nakoľko inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúvanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku alebo podľa § 257 ods. 1 písm. c), ods. 4 Trestného poriadku, ktorému obsahovo zodpovedá vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c), ods. 3 Trestného poriadku.

Podľa Trestného poriadku v znení účinnom od 1. septembra 2011 je nepreskúmateľnosť vo vzťahu k opravným prostriedkom výslovne upravená v ustanovení § 257 ods. 5 Trestného poriadku tak, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera obžalovaný spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c). Jednoznačný záver, že obžalovaný nemôže takýto rozsudok napadnúť odvolaním je potrebné vykladať v kontexte s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe. Z uvedeného jasne vyplýva nemožnosť preskúmania rozsudku na základe odvolania obžalovaného.

Na strane druhej, podľa § 307 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ak zákon neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, od čoho najvyšší súd odvodil možnosť prokurátora napadnúť odvolaním aj výrok o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe.

Najvyšší súd pritom zdôrazňuje, že odpoveďou na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku (na základe pokynu na takýto postup, ktorý je uvedený v § 257 ods. 5 Trestného poriadku) vyjadrujú obžalovaní svoju vôľu prijať vinu za skutok tak, ako bol ustálený obžalobou a zároveň aj jeho právnu kvalifikáciu bez výhrad, rovnako ako pri dohode o vine a treste (§ 333 ods. 3, § 334 ods. 1, ods. 4 Trestného poriadku). Ak súd podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku toto vyhlásenie prijme, nemá už procesný priestor na dokazovanie, ktoré by vyvolalo zmenu skutkových zistení obžaloby, zároveň ani možnosť zmeny právnej kvalifikácie skutku, určenej obžalobou. Inak by boli otázky, ktoré súd podľa zákona obžalovanému kladie v súlade s § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku bez právnej relevancie.

Ak má súd prvého stupňa pochybnosti o výsledkoch prípravného konania vo vzťahu k žalovanému skutku v rovine skutkovej alebo právnej, má procesný priestor na ich vyjadrenie vymedzený pri rozhodovaní o otázke, či vyhlásenie obžalovaného prijme. Následné skúmanie viny, resp. jej kvalifikačnej podoby vo vzťahu k dotknutému skutku popiera zmysel a obsah predchádzajúceho uznania viny obžalovaným a prijatia tomu zodpovedajúceho vyhlásenia súdom. Najvyšší súd prijíma jednoznačný záver, že po prijatí vyhlásenia o vine obžalovaného, nemôže súd prvého stupňa meniť právnu kvalifikáciu určenú obžalobou. Obžalovaný totiž vyhlasuje, že nepopiera spáchanie skutku, nie len samotné jeho vykonanie. V súlade s ustálenou judikatúrou, pojem "spáchanie" je vyjadrením trestnosti činu, ktorú obžalovaný vo vzťahu ku svojmu konaniu potvrdzuje aj právne (podľa obžalobnej kvalifikácie) odpoveďou na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. f) a písm. g) Trestného poriadku. Pri vyhlásení podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku je formulácia o spáchaní skutku doplnená aj termínom "vina", obsahovo však ide o tie isté právne účinky.

V danom prípade súd prvého stupňa - napriek prijatému vyhláseniu o vine - prekvapivo (pre prokurátora) zmenil právnu kvalifikáciu skutkov podľa obžaloby, čím význam dotknutého vyhlásenia úplne poprel a predovšetkým vystavil prokurátora situácii, keď obžalovaní urobili vyhlásenie v zmysle podanej obžaloby, prokurátor k tomu zaujal kladné stanovisko a následne uznal vinu, avšak rozdielne od podanej obžaloby, čím bol v podstate obídenny význam prijatého vyhlásenia - ktoré má poskytovať istotu a predvídateľnosť nielen obžalovanému, ale všetkým stranám trestného konania.

Najvyšší súd preto uzatvára, ak prokurátor podal odvolanie proti výroku rozsudku o vine, ktorý vychádza z prijatia vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku, odvolací súd preskúma, či dotknutý výrok skutkovo a právne zodpovedá obžalobe. Ak áno, odvolanie zamietne podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku ako podané proti rozsudku, proti ktorému nie je prípustné. Ak by súd prvého stupňa rozhodol pri zmene obžalobných skutkových zistení alebo právnej kvalifikácie, zruší odvolací súd rozsudok pre podstatnú chybu konania podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Takto postupoval aj v danom prípade, keďže dospel k záveru, že súd prvého stupňa napriek prijatému vyhláseniu o vine u oboch obžalovaných, zmenil právne závery oproti obžalobe. Zrušením rozsudku súdu prvého stupňa sa dostal do štádia po prijatí vyhlásenia o vine obžalovaných, následne v súlade s týmto vyhlásením, uznal obžalovaných vinnými tak, ako to zodpovedá vyhláseniu o vine obžalovaných a podanej obžalobe.

Pokiaľ ide o výrok o treste, najvyšší súd uložil - napriek sprísneniu právnej kvalifikácie - rovnaké tresty obžalovaným, ako súd prvého stupňa, aplikujúc ustanovenia § 39 Trestného zákona. Považuje pritom za potrebné pripomenúť, že trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu, na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatelovi za spáchaný trestný čin. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatela trestného činu, v čom sa odráža zásada personálnosti trestu. Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti, potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Ochrana spoločnosti sa pritom uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia, teda represiou a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trest musí vyjadrovať tiež morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. V treste je obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, a to tak právne, ako aj etické.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu je nutné dôsledne aplikovať tiež ustanovenie § 34 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Výmerou trestu sa pritom rozumie nielen určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu. Rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladaný trest. Súd je povinný vo výmere uloženého trestu zohľadniť všetky okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4, 5 Trestného zákona.

Osobu páchatela je pritom potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára, či už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Možnosť nápravy páchatela konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatela na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť pritom vždy v súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje, záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov je nutné vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to princípu zákonnosti trestu a princípu

individualizácie trestu.

K uvedeným skutočnostiam je potrebné prihliaďať pri ukladaní trestov vo všeobecnosti. Vo vzťahu k obžalovaným súd prvého stupňa poukázal na závery, ktoré ho viedli k uloženiu trestov na slobode, pričom tieto závery si osvojil aj odvolací súd. Podľa odpisu z registra trestov ani jeden z obžalovaných nebol doposiaľ súdom potrestaný. Odvolací súd pritom u oboch obžalovaných mimoriadne znížil trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby aplikujúc ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého tak možno postupovať, ak súd - vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a - má za to, že použitie trestnej sadzby by bolo neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno odôvodniť aj okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takých trestných činov, a preto odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Okolnosťami prípadu však môžu byť aj také okolnosti, ktoré nie sú nevyhnutnou súčasťou skutkovej podstaty, pokiaľ sa v danej kvalite a kvantite pravidelne nevyskytujú.

Pomery páchatel'a sa týkajú jeho osobnostného hodnotenia. Ide teda o okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatel'a ako objekt trestu, a tiež okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatel'ov rôzne citelný. Ich význam pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody sa zhodnotí podobne ako význam okolností prípadu. Z hľadiska tohto ustanovenia sa vyžaduje, aby išlo o pomery takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel' pociťoval podstatne citelnejšie ako iní páchatelia. V podstate sa hodnotia rodinné a osobné pomery, ktoré existujú až v čase rozhodovania o treste (napr. majetkové pomery páchatel'a, jeho zdravotný stav a jeho rodiny, starostlivosť o početnú rodinu, tehotenstvo a pod.). Za pomery páchatel'a odôvodňujúce postup podľa tohto ustanovenia možno považovať viac významných poľahčujúcich okolností pri nedostatku priťažujúcich okolností, vážnu chorobu páchatel'a, závislosť mnohopočetnej rodiny od jeho zárobku, stav zníženej príjmovosti a podobne.

Aplikáciu mimoriadneho zníženia trestu u obžalovaných možno odôvodniť tým, že obžalovaní pred spáchaním skutku viedli riadny život, ako aj faktom, že od spáchania skutkov uplynula dlhšia doba. Tresty tak, ako im boli ustálené súdom prvého stupňa sú pre obžalovaných dostatočným na dosiahnutie nápravy. U obžalovaného A. R. je účinným opatrením v danom prípade práve podmienený odklad výkonu trestu s probačným dohľadom nad správaním obžalovaného, ako aj uloženie povinnosti spočívajúcej v príkaze podrobiť sa výchovnému programu.

Zohľadniac celkovo spôsob spáchania činu a jeho následky, tak ako sú ustálené v tzv. skutkovej vete napadnutého rozsudku, a tiež ďalšie okolnosti významné pre určenie druhu a výmery trestu, dospel odvolací súd k záveru, že vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy obžalovaných nie je nepodmienečné uloženie trestu odňatia slobody nevyhnutné a účel trestu možno v posudzovanej veci dosiahnuť aj uložením trestu tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa.

Z uvedených dôvodov považuje Najvyšší súd aj odvolanie obžalovaného R. za nedôvodné. Obžalovaným však odvolací súd nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, teda poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v napomáhaní pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, pričom na priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti neboli splnené podmienky. Priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti predpokladá aktívnu účasť obvineného, ktorá musí byť zameraná na trestný čin, ktorý sám spáchal. Môže však ísť aj o objasnenie trestnej činnosti iných páchatel'ov. Napomáhanie zo strany páchatel'a môže mať rôznu formu a bude spočívať predovšetkým v uvedení všetkých rozhodujúcich skutkových okolností trestného činu, v označení prameňa dôkazov a pod. Hodnotenie významu tejto poľahčujúcej okolnosti bude závisieť predovšetkým od toho, aké iné možnosti, okrem pomoci páchatel'a, mali orgány činné v trestnom konaní na objasnenie trestného činu. V danom prípade len fakt, že

obžalovaní sa priznali k trestnej činnosti neznamená, že aktívne a výrazne napomohli k jej objasneniu. Napriek tomu - aj pri nepriznaní tejto poľahčujúcej okolnosti - sa nezmenil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u obžalovaných.

Vzhľadom na vyjadrené odvolací súd odvolaniu prokurátora vyhovel, keďže toto bolo dôvodné a nakoľko odvolanie obžalovaného A. R. dôvodné nebolo, toto podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.